

A Prófétaág Lelkének az egyház és állam viszonyára vonatkozó tanácsai

Előszó a magyar fordításhoz:

Az alábbi dokumentum egy 1964-ben született tanulmány előszavát és 7. fejezetét tartalmazza magyar fordításban. A tanulmányt a White Estate, az E.G. White írásainak gondozásával megbízott intézet készítette a generálkonferencia egy eseti bizottságának felkérésére (további részletek a szerkesztők előszavában olvashatóak, lentebb). Az eredeti dokumentum 86 oldal terjedelmű. (angolul letölthető innen:

<https://www.box.com/s/6u7lyp9lfc8xi19bemwo>). Azért csak az alábbi, kb. 20 oldalas részét fordítottuk le, mert – mint lentebb olvasható – a szerkesztők előszava is ennek a jelentőségét emeli ki, mivel az egyház és állam viszonyában visszatérő egyik fő gyakorlati kérdés az anyagi támogatás és annak elfogadása. Ez az a kérdés, ami az egyházi státusz és a H.N. Adventista Egyházzal való rendezés összefüggésében is nagy fontossággal bír. Éppen ezért úgy éreztük, hogy hasznos lehet magyar nyelven is kézbe venni az ebben a tárgyban született tanulmányt, illetve annak az ide vágó részét.

Az anyag erénye, hogy nem csak E.G. White végső állásfoglalását ismerhetjük meg belőle, amelyet két konkrét eset kapcsán (az egyik az USA kormányától kapott, az egyháznak juttatott adómentesség; a másik pedig egy Afrikában működő brit vállalkozástól kapott ingyenes földadomány esete), de végül általános érvennyel fogalmazott meg, hanem a korabeli helyzetbe, a kérdések összefüggésébe is betekintést nyerünk a jegyzőkönyveknek és a levélrészleteknek köszönhetően. Így megismerhetjük a felmerült érveket és szempontokat is, tehát azt, ami alapján a kedvezményeket elutasító vezetői döntések születtek, amit azután E.G. White felülbírált.

Tanulságos, hogy egyszerre két különböző eset kapcsán merültek fel az elvi kérdések, mert így a lehetséges problémák és kérdések igen nagy területét lefedik és megválaszolják: mind a fejlett nyugati világban, a polgári kormányzattól az egyháznak nyújtandó adómentes státusz kérdését (aminek az előnyeit évente élvezzi a kedvezményezettje), illetve az afrikai vadonban egy egyszeri földadomány elfogadása, annak elvszerű, vagy elvszerűtlen volta. Érdemes megfigyelni az érvelések gondolatmenetét, és összevetni azokkal, amelyek napjainkban is felmerülnek.

Az egyik eset arra is példa, hogy kik és milyen értelemben próbálták Battle Creekből (a központból) irányítani a távoli munkaterületeket – amit mint gyakorlatot E. White elmarasztalt.

Végül, miután E. White nyilatkozott a kérdésben, az egyház vezető fórumai visszakoztak, és módosították a korábbi, elvi alapon született döntéseket, és elfogadták a támogatásokat.

A kiemelésekkel a leglényegesebb tanácsokra és a párhuzamokra kívántuk ráirányítani a figyelmet.

a fordítók

(Az angolul tudóknak az egész anyagot ajánljuk olvasásra.)

A Prófétaág Lelkének az egyház és állam viszonyára vonatkozó tanácsai

A gyűjtemény az egyház és állam viszonyával foglalkozó bizottság tanulmányához készült 1964-ben.

Copyright 2005, Ellen G. White Estate, Inc.

Néhány szó a gyűjtemény összeállítójától, a White Hagyaték munkatársaitól:

A Hetednap Adventista Egyház tisztségviselői 70 éven keresztül szembesültek az adómentesség, adományok és ajándékok elfogadásának kérdésével. Az egész problémakör szorosan egybefonódott az egyháznak az állam és az egyház különválasztása tekintetében elfoglalt álláspontjával.

Az Úr az Ő hírnökén keresztül 1895-ben konkrét tanácsot adott a népének ezen kérdések tekintetében. Ezek a tanácsok egy valóságos helyzetben, a gyülekezetekre és egyházi ingatlanokra vonatkozó adómentesség elfogadásának kérdése, és egy 12 km²-es afrikai földadomány elfogadásának kérdése kapcsán születtek. Ezekre a tanácsokra, amelyek az 1890-es évek közepén útmutatással szolgáltak az egyházi vezetők számára, gyakran hivatkoztak az azóta eltelt időben olyan problémák felmerülésekor, amelyek kormányzati adományok elfogadásának körébe tartoznak.

Egy az egyház és állam viszonyával foglalkozó nagy bizottság elnökének a kérésére ez a dokumentum tartalmazza mindazon E.G. White-től származó és rendelkezésünkre álló anyagokat, amelyek iránymutatással szolgálhatnak a kérdéssel kapcsolatban és az E.G. White Hagyaték hivatalában összegyűjtettek. A White Hagyatéktól kifejezetten azt kérték, hogy teljes és kerek egész gyűjteményt készítsünk, amikor E.G. White írásainak összességét áttekintve az egyház és állam viszonyának nagyobb kérdésével foglalkozunk. Ennek eredményeként egy közel 200 oldalas kézirat keletkezett. A teljes anyag kétségkívül iránymutatással szolgál bármilyen konkrét problémára.

Az adómentesség és adományok kérdésének bemutatásakor a történeti háttérrel levelezésből és jegyzőkönyvekből eleveítettük fel, lehetővé téve ezzel az olvasó számára, hogy pontosan tudja, milyen kérdések voltak E. White előtt, amikor írt. Egyesek a feljegyzést látszólag túlságosan részletesnek és teljesnek találhatják. A szóban forgó kérdések azonban nagyok és bonyolultak, a gyűjtemény összeállítói pedig úgy érezték, hogy a bizottság tagjai mindent értékelnének, ami a történeti háttérrel kapcsolatban rendelkezésre állhat. A részletes bemutatás során a véleményeket, állásfoglalásokat és álláspontokat aszerint adjuk vissza, ahogy a kérdésekhez kapcsolódtak. Mivel ez a szakasz alkotja a gyűjtemény szívet, színnel is kiemeltük, hogy könnyen felismerhető legyen.

Nem kíséreltük meg bele venni ebbe a gyűjteménybe azokat az anyagokat, amelyek a vasárnaptörvénnyel és a hetednap adventistáknak az ilyen törvényalkotáshoz való viszonyulásával foglalkoznak. Ez egy külön kérdés, és az ebben a témában összeállított gyűjtemény igen terjedelmes lenne.

Vannak témák, amelyekről azt tartják, hogy valamelyest ide kapcsolódnak, amelyekre a záró szakaszban térünk ki, mint pl. katonai sorozás, szakszervezetek, stb.

A gyűjtemény összeállítóinak minden E.G. White-től származó anyag rendelkezésére állt, ami nem csak a forgalomban lévő könyveit jelenti, hanem az időszaki kiadványokban megjelent cikkeit, a kifogyott brosúrákat és E.G. White kézíratait is. White asszonynak az volt az elvárása, hogy a Hagyatéki Bizottságra hagyott írásai az idők végezetéig szolgálják az egyházat. A gyűjtemény összeállítói őszintén kívánják, hogy ez a gyűjtemény jó szolgálatot tegyen azoknak, akiknek napjaink problémáit kell kezelniük a kormányzati adományok témakörében.

Arthur L. White, Secretary

Ellen G. White Estate

Washington, D. C., 1964. november 19.

Tartalomjegyzék

I. Néhány alapvető elv — Isten kormányzata és a földi kormányzat	5
II. A keresztény viszonyulása a polgári hatóságokhoz	25
III. A hit hősei — a világ igazi nemesei	52
IV. A hetednapos adventisták és a politika	96
V. Sátán erőfeszítései Isten kormányzásának megdöntésére — a sárkány hangja	119
VI. A vallásszabadságért folytatott küzdelem	130
VII. Adómentesség és adományok	141
VIII. Vegyes kérdések az egyház-állam és más kapcsolatok összefüggésében.....	177

...

fordítás a 141. oldaltól

...

VII. Szakasz

Az adómentesség, adományok és támogatások

(A történeti háttérrel jégyszökönyvek és levélváltások tanúskodnak)

Ellen White az alábbi témákról beszél:

1. **Keresztény udvariasság**
2. **Adómentesség**
3. **Adományok elfogadása**

Adómentesség segély adomány

(A kérdés történeti háttere)

A kérdés, hogyan azt az 1893-as Generálkonferencián tanulmányozták

Az 1893. február 17-től március 6-ig tartó Generál Konferencia Ülésszakon, és egy olyan időszakban, amikor a hetednapos adventisták nem folytattak missziós tevékenységet a pogányokért, egy beszámoló érkezett, hogy Dél-Afrika Mashonaland tartományában ingyen kapható földterület misszióállomás létesítésére. Ezt neveztük „A” kérdésnek.

Ugyanezen a generálkonferencián határozatokat hoztak arról, hogy elutasítják az egyházi ingatlanokra igénybevehető adómentességét. Ezt neveztük „B” kérdésnek. Az összképet, hogyan ebben emberek részt vettek, az állásfoglalásukat és a két problémakör kölcsönhatásait a legjobban az érzékelteti, ha a két témakörrel kapcsolatos megbeszélésekről és döntésekről készült feljegyzéseket teljes terjedelmükben, az idői sorrendet is figyelembe véve idézzük:

1893. február 15. (“A” kérdés) Peter Wessels az ingyenes földfelajánlásról beszél.

“Peter Wessels testvér a mű dél-afrikai állásáról beszélt... Beszélt... Mashonaland tartományról, vagy Kaffir országról és arról az érdeklődésről, amelyet az iránt érzett, hogy ott valami történjen. Más misszionáriusok is oda sereglenek... Minden felekezet, amely megjelenik ezen a területen, egy 12 km²-es farmot kap ingyenesen... Ez egy olyan ország, amely felé most minden szem odafordul, és a nyitás, ami éppen most zajlik, egy fénysugarhoz hasonló, amely előttük jár és amelyet követniük kell az igazsággal” - *General Conference Bulletin*, 1893, p. 269.

142

Február 28. (“B” kérdés) A határozathozó bizottság által előterjesztett, adómentességre vonatkozó határozat:

“35. Az állam és az egyház elválasztása miatt, aminek a hitünk szerint fenn kell állnia, következtetés az egyház részéről anyagi természetű ajándékokat, kedvezményeket vagy mentességeket elfogadni az államtól vallási alapon; ezért,

“36. Úgy határoztunk, hogy elutasítjuk azt a véleményt, hogy az Egyház, vagy más egyházi ingatlan mentességet élvezzen az adóztatás alól; és ezért továbbá

“37. Úgy határoztunk, hogy ezentúl a magunk részéről elutasítjuk az ilyen mentességek elfogadását.”— GCB, 437.o.

Március 1., A határozati javaslat mérlegelése és a preambulum módosítása

“A 35. számú határozat, amely az egyház vagy más egyházi ingatlanok adózás alóli mentességéről szól, többeket felszólalásra készítetett.

A. F. Ballenger arra a tényre irányította a figyelmet, hogy a preambulum állítása szerint az állam és az egyház elválasztásába vetett hitünk miatt következtetés az egyház részéről anyagi természetű ajándékokat, kedvezményeket vagy mentességeket elfogadni az államtól 'vallási alapon', noha az egyház részéről *bármilyen* alapon következtetés elfogadni anyagi természetű ajándékokat, kedvezményeket vagy mentességeket. Az indítványt követően ezeket a szavakat törölték a preambulumból.

Miközben ennek a határozatnak a vitája még folyt, éjfél is elmúlt, ezért a konferenciát március 2-án de. 10 órára napolták el” — *General Conference Bulletin* 1893, 444.o.

Március 2. A határozatokat megvitatták és visszaküldték

Az ülés a 36-os és 37-es határozatokkal kezdte a munkáját, amelyekről a döntés függőben maradt az elnapoláskor.

143

A.T. Jones és A. R. Henry hozzászóltak.

W.W. Prescott indítványozta, hogy módosítsák a 37-es számú határozatot, kihagyva az 'ezentúl' kifejezést és az első sorban hozzáadva a 'mi' kifejezés után, hogy 'jegyzőkönyvbe vétetjük, hogy elutasítjuk'.

D.H. Oberholtzer támogatta, Lane, Underwood, Tait és Breed küldöttek pedig hozzászóltak.

A. R. Henry indítványozta, hogy a módosítást a következőképpen módosítsák:

Mivel összeegyeztethetetlennek tartjuk az igazi kapcsolattal, aminek az állam és az egyház között fenn kellene állnia, hogy az állam az egyháznak anyagi természetű ajándékokat, kedvezményeket vagy mentességeket adjon, és mivel sok államban vannak érvényben olyan törvények, amelyek adómentességet adnak az egyházi ingatlanoknak, ezért úgy határoztunk, hogy amennyire hatalmunkban áll, azon munkálkodunk, hogy minden ilyen törvények visszavonását elérjük.

R.A. Underwood támogatta.

Bollman és Eldridge küldöttek hozzászóltak.

W.B. White indítványozta, hogy utalják vissza a bizottságnak. Megszavazták - *General Conference Bulletin* 1893, 458.o.

Március 3. Az új határozati javaslat bemutatása.

„Mivel szükség van a vallásszabadság elveinek jobb megértésére, és ezek fontosságának megfelelő megbecsülésére, valamint értelmes közzétételükre, ezért

47. Úgy határozunk, hogy ajánljuk néhány egyházterületeknek, hogy tartson fenn olyan intézményeket a munkások számára, ahol a vallásszabadság témáit tanulmányozhatják, mi pedig igény esetén amennyire csak lehetséges oktatókról gondoskodunk, és ezzel fogjuk segíteni ezeket az intézményeket. Mivel az állam és az egyház elválasztására tekintettel, aminek a hitünk szerint fenn kell állnia,

144

következetlenség az egyház részéről vallási alapon anyagi természetű ajándékokat, kedvezményeket vagy mentességeket elfogadni az államtól; ezért,

48. úgy határoztunk, hogy elutasítjuk azt a tételt, hogy az egyház vagy más egyházi ingatlanok adómentességet élvezzenek, továbbá

49. úgy határoztunk, hogy a befolyásunkat arra használjuk, hogy elérjük az ilyen mentességeket adományozó törvények visszavonását”. - GCB 1893, 475. o.

Március 5. (de.) A határozatot elfogadták („B” kérdés)

„G. A. Irwin indítványozta a határozathozó bizottság jelentésének elfogadását (Bulletin 475.o.), egyenként szavazva az egyes javaslatokról...

(48. számú határozati javaslat) „A 'vallási alapon' szavak a 48. határozat preambulumaiba tévedésből kerültek be, és a bizottság törölte azokat. (l. Bulletin 444.o.)

A.T. Jones a következőket indítványozta a 49. határozat módosításaként:

Úgy határoztunk, hogy határozottan protestálunk minden ilyen jellegű mentesség, kivétel ellen...

Megszavazták.

A módosítást a módosított formában megszavazták, és a határozatot a módosított formában megszavazták” - GCB 1893, 484.o.

Március 5. (de.) A Konferencia adómentességről szóló döntése azonnal problémát okoz

„J.H. Durland indítványára a konferenciát elnapolták, mielőtt azonban aznapra feloszlatták volna, mivel A.R. Henrynek, aki az elnapolásról hozott döntéskor nem volt a teremben, volt egy hivatalos témája, amit be akart mutatni, ezért az elnök azonnal egybehívta a konferencia ülést és alkalmat adott a különleges ügy meghallgatására. Henry testvér észrevételeinek lényege ez volt: Battle Creek állami képviselője az állam fővárosában, aki több intézményünk kurátorainak a kérésére

145

azon dolgozik, hogy elintézzék az adózás alóli mentességet többnek ezen intézmények közül, nem fogja tudni, mi tévő legyen a továbbiakban, ha meghallja milyen álláspontot foglalt el népünk ebben a kérdésben legutóbb (l. Bulletin 475.o.) Ő és az ügyvédünk azonnali útmutatást vár, az ügyvéd pedig egy, az ügyben illetékes bizottsággal szeretne találkozni az ülés végén.

Megszavazták, hogy az elnök nevezzen ki egy öt fős bizottságot, amely megfogalmazza a választ a szóban forgó kérdésekre, és arról jelentést ad a Generálkonferenciának, hogy az elfogadja, mielőtt átadnák a lansingi képviselőinknek [Lansing Michigan állam fővárosa, amelynek területén Battle Creek fekszik].

Megszavazták. Az elnök ebbe a bizottságba jelölte W.W. Prescottot, A.R. Henry-t, U. Smith-t, A.T. Jones-t, G.C. Tenney-t” - GCB 1893, 484.o.

Március 3. („A” kérdés) Tervek az afrikai Mashonalandban folytatandó misszióra nézve.

„W.S. Hyatt ezután egy újabb jelentést adott a munka elosztásával foglalkozó bizottságnak, a következők szerint:-

Azt az ajánlást tesszük,...

36. Hogy az afrikai Mashonalandban egy missziót nyissunk amilyen hamar csak megvalósítható, és hogy nem kevesebb mint öt személyt válasszon ki a Külföldi missziós bizottság, hogy erre a munkaterületre menjenek.” - GCB 1893, 476.o.

Március 5. (du.) (Az „A” és „B” kérdésekkel kapcsolatban) A március 3-i határozattal kapcsolatos megjegyzés

„A munka elosztásával foglalkozó bizottság teljes jelentését elfogadták, egyenként szavazva az egyes pontjairól...

Kérésre P.J.D. Wessels kijelentette a 36-os határozattal kapcsolatban [A munka elosztásával foglalkozó bizottság (az „A” kérdéssel kapcsolatban)] , hogy noha 24 km²-nyi földet ajánlottak minden felekezetnek, amelyik hajlandó

146

misszióba kezdeni, és hogy arra számítottunk, hogy elfogadjunk földterületet a missziónk számára, nem a kormányzattól vártuk ezt az ajándékot, hanem egy vállalattól.” - GCB 1893, 486. o.

Március 5 (du.) („B” kérdés) Az adómentesség ügyében kinevezett rendkívüli bizottság beszámolója

„A reggeli ülésen kinevezett különbizottság következő beszámolóját Prescott prof. olvasta fel: Mivel a jelen konferencia világosan megfogalmazta álláspontját az egyházak és egyházi ingatlanok adóztatásával kapcsolatban, és mivel vannak bizonyos intézmények, amelyek az állam törvényei alá esnek és amelyek elismerten vitatott területen helyezkednek el, ezért úgy határozunk, hogy azokat a témaköröket, amelyek az ilyen vitatott területre eső intézmények – árvaházak, idősek otthonai, kórházak, stb. - adóztatását is magukban foglalják, a törvényhozásra bizzuk, anélkül, hogy bármilyen formában protestálnánk a megadóztatásuk ellen, vagy mentességért folyamodnánk.” - GCB 1893, 486.o.

Március 6., A rendkívüli bizottság jelentését elfogadják, miután megkísérelték előterjeszteni.

„F. M. Roberts indítványozta, hogy fogadják el az [egyházi ingatlanok megadóztatásával foglalkozó] rendkívüli bizottság jelentését, ami a Bulletin 486. oldalán található. Shultz, Bollman, Prescott, Eldridge és McCoy küldöttek szóltak hozzá. I.H. Evans indítványozta, hogy terjesszék elő. J.O. Corliss támogatta. Megszavazták. A.T. Jones , Colcord és Bollman szólt még hozzá a további vitában. Korábbi kérdést is szavazással megerősítették. A határozatot azután két eltérő vélemény mellett elfogadták.” - GCB 1893, 491. o.

147

A dél-afrikai földadománnyal kapcsolatban folytatott levelezés

1893 októbere. Az ingyenes földadományra vonatkozó ajánlatot visszavonják.

1893 októberében O.A. Olsen vén, a Generálkonferencia elnöke megérkezett Dél-Afrikába. Egy a Külföldi Misszió Bizottságnak onnan írt novemberi levelében arról számol be, hogy már nem lehet ingyen földhöz jutni, mert a Brit Dél-afrikai Vállalat már nem adományoz ingyenesen földterületet egyik felekezetnek sem.

48 km² különleges ajándék gyanánt. 1893 végén A.T. Robinson vén egyeztetett egy bemutatkozó beszélgetést Cecil Rhodes-szal, aki Fokföld kormányfője és a Mashonalandban működő Brit Dél-afrikai Föld vállalat igazgatója volt. Rhodesnak különösen tetszett a terv, mely szerint egy missziót működtetnének a bennszülöttek között az országban, és egy Dr. Jameson-nak, a vállalat titkárának címzett lepecsételt levelet nyújtott át Robinson vénnek, amelyet Bulawayo-ban kellett átadnia. A testvérek arra számítottak, hogy meg kell vásárolniuk a földet, és amíg Jameson el nem mondta nekik, nem tudták, hogy Rhodes arra utasította, hogy bocsássa rendelkezésükre mindazt a földet, amire szükségük van. Kiválasztottak 48 km²-t, és ez lett a Solusi Misszió telepe, az első, amelyet a felekezeti a pogányok között működtetett. A Külföldi Missziós Bizottság elkezdett személyzetet keresni ezen új missziós vállalkozás működtetéséhez.

1894. augusztus 17., Afrikai terület – F. M. Wilcox. Külföldi Missziós Bizottság. Titkári jelentés.

„Sajnálom, hogy a bizottságunk munkája az utóbbi néhány hétben valamelyest késett. Meglehetősen lassú a munka, amikor az elnök Európában van, a bizottság némely más tagja pedig távol van...Ez volt igaz Mashonalandra is...Ami tehát ezt a területet illeti, eddig még nem találtunk senkit, akiről azt gondoltuk, hogy a legjobb lenne ajánlani, hogy menjen.

148

Az utolsó beszámoló, amit az oda tartó társaságról hallottam, július 5-i keltezésű, a Matabelelandbeli Bulawayoból. A társaság jól volt, és jó erőben, és nem érte őket semmilyen baleset. Ezen a helyen felkeresték Dr. Jamesont, a kormányzót, aki nagy jóindulattal beszélt arról, hogy 48 km² földet adnak a munkánkhoz, 24-et Bulawayo mellett és 24-et Fort Salisbury közelében. Ezt a földet azonban csak azzal a feltétellel adja, hogy a munkát önfenntartóvá tesszük, bennszülött munkásokat alkalmazva és hasznos mesterségekre tanítjuk őket. A kormányzó teljes mértékben megérti az ottani munkánk célját, és hogy arra kívánjuk evangelizálni a bennszülötteket, amiben mint jelenvaló igazságban hiszünk; de úgy tűnik, hogy semmilyen vallási előítélete sincs a munkánkkal szemben.” - (F.M. Wilcox W.C. White-nak, 1894. aug. 17.)

November 1. Az American Sentinel¹ észrevételei a Brit Dél-Afrikai Vállalattal kapcsolatban.

„Néhány héttel ezelőtt, amikor felhívtuk a figyelmet arra, hogy Washington D.C.-ben egy keresztutcát adományoztak a Római Katolikus egyháznak, azt mondtuk: a Sentinel protestált és továbbra is protestálni fog minden ilyen adomány ellen. Legyen az földdarab, vagy pénz, és adományozza azt az Egyesült Államok kormánya, vagy Mashonaland kormányzója; mert ha az elv valamit is számít, akkor az éppolyan helyes Afrika vadonjaiban, mint a mi szép Nyugatunk síkságain, vagy a fővárosunk síkátoraiban. Akkor bizonyos földadományokra gondoltunk, amelyeket Afrikában adományozott missziós célra a Brit Dél-Afrikai Vállalat. Egyesek azt gondolták és azzal biztattak, hogy ezek az adományok elfogadhatóak, mert egy vállalat felajánlása.

149

Most azonban birtokunkban vannak ennek az állítólagos vállalatnak az éves beszámolóit az 1890-től 1893-ig terjedő időszakból, és abban a helyzetben vagyunk, hogy meggyőzően bizonyítani tudjuk, hogy a Brit Dél-Afrikai Vállalat nem kevesebb, mint a Brit gyarmati kormányzat, és hogy a tőle származó földadomány semmilyen értelemben sem különbözik bármilyen más polgári kormányzat hasonló adományától”. - American Sentinel, 1894, november 1.

¹

A.T. Jones szerkesztő

1894. november 8. A Generálkonferencia elfogadja a Dél-Afrikai földet

O.A. Olsen elnök bizonytalan:

„Szeretnék időt szakítani arra, hogy hosszabban írjak az afrikai helyzetről, mind Fokváros, mind Zambesia vonatkozásában, ami Mashonaland és Matabeland néven vált ismertté. Haskell és Sisley testvérek mindketten Afrikában tartózkodnak jelenleg. Egy ideje arra számítok, hogy hírt hallok felőlük, de nem így történt. Gondolom nagyon leköti őket az éves összejövetelük...

Druillard és Peter Wessels testvérek, akik elmentek, hogy helyet keressenek egy misszió számára abban az országban, kiválasztottak egy farmot a Generálkonferencia számára missziós farm gyanánt. A kereskedelmi társaság adományként adta ezt a farmot a Generálkonferenciának, azzal a feltétellel, hogy mi megjelenünk és megműveljük, és segítünk a bennszülötteknek. Tudomásomra jutott, hogy az American Sentinel azt az álláspontot foglalta el, hogy ez mindenestől helytelen. Vagyis nem helyes, ha mi vagy bárki más ilyen kedvezményt fogad el ettől a vállalattól. Én nem sokat töprengtem ezen a dolgon. Lehetséges, hogy igazuk van. Néha azon kezdek gondolkozni, hogy az is lehet, hogy némely dolgokban túl messzire megyünk.” (O.A. Olsen levele W.C. White-nak, 1894. november 8.)

November 22. Az American Sentinel szerkesztője folytatja az észrevételeket.

„A Nemzeti Reform evangéliumát, az erő evangéliumát Afrika újonnan megnyílt területeire is elviszik a misszionáriusok, akik

150

szorosan a Brit Dél-Afrikai Vállalat csapatainak a sarkában nyomultak. E csapatoknak az volt a feladata, hogy meghódítsák Matabelelandot és Mashonalandot. Az úgynevezett vállalat, amely Afrika ezen részében gyakorlatilag a gyarmati kormányzat, először erőszakkal és csalással megfosztotta a bennszülötteket a területeiktől, majd ezt követően földadományokat oszt alamizsnaként a misszionáriusoknak spekulatív befektetés gyanánt, aminek ellenértékéül a bennszülöttek civilizálása során kifejtett „befolyás” szolgál. Hogy hogyan fognak azok a misszionáriusok, akik ilyen módon eladták magukat egy tál afrikai lencséért eredményesen szolgálni két úrnak, majd meglátjuk; mindazonáltal a mi Urunk kijelentésének a fényében, miszerint ez nem lehetséges, a kérdés alighanem kétségesnek tekinthető. - American Sentinel, 1894. november 22.

December 4. A Külföldi Missziós Bizottság zavarba ejtő kérdésnek találja a dél-afrikai földadományt (F.M. Wilcox levele W.C. White-hoz)

„Van egy kérdés, amin meglehetősen sokat gondolkodtam az utóbbi időben, mégpedig ez: hogyan kellene viszonyulnunk a különböző kormányzatokhoz, amelyekkel kapcsolatba kerülünk a munkánk során a külföldi munkaterületeken? Nagyon komolyan küzdöttünk minden ellen, ami az egyház és állam szövetsége irányába mutatott, és még olyan messze is elmentünk a legutóbbi Generálkonferenciánkon, hogy protestáltunk a mentességről szóló paragrafusok ellen és az egyházi ingatlanok adómentessége ellen. Én azonban nem feltételezem, hogy valaha is eljön az az idő ebben az országban, amikor állami kedvezményeket biztosíthatnánk magunknak, ha ez lenne a vágyunk, de nem lehetséges, hogy az Úr éppen ezen elvek tekintetében tesz majd próbára bennünket a más területeken végzett munkánk során, különösen amikor kapcsolatba kerülünk ezen kedves afrikai kormányzatok némelyikével, vagy a tengeri szigetek kormányzataival? Ezek éppúgy polgári kormányzatok, mint a föld nagyobb hatalmai. Ők nagyon sok esetben nagyon nagy támogatást kínálnak majd fel nekünk. Milyen viszonyulást tartsunk fenn ezen területeken?

“Tudod, hogy a Brit Dél-Afrikai Társaság felajánlott nekünk 48 km²-nyi [4856 hektár] földterületet. Természetesen merül fel a kérdés, hogy megalkuvást jelent-e az elvek tekintetében ennek az elfogadása? A témát a bizottság rendes ülésein kívül is alaposan átbeszéltük; és noha a kérdés soha nem jutott döntési fázisba, azt hiszem a bizottság többsége úgy érzi, hogy jobb lenne legalábbis vásárlással hozzájutni, és ily módon elkerülni minden nehézséget, ami ebben a tekintetben felmerülhet.” (F. M. Wilcox levele W. C. White-hoz, 1894. dec. 4.)

December 9, A Generálkonferencia ír A. T. Robinsonnak.

“Ami pedig a földterületet illeti. Az itteni testvérek körében uralkodó vélemény szerint a legjobb lenne megvenni a földet, . . . noha nagyra értékeljük a kereskedelmi vállalat szívélyes viszonyulását, és minden lehetséges módon viszonzni akarjuk figyelmességüket”— O. A. Olsen levele A. T. Robinsonhoz, 1894. dec. 9.

December 20. S. N. Haskell az afrikai földterületről, elmagyarázza az ügyletet.

A ti ottani, amerikai álláspontotokból kiindulva azt feltételeztem, hogy mi itt hibát követünk el azzal, ha elfogadjuk a földterületet. Azonban azt gondolom, hogy az általunk elfoglalt álláspont mindenképpen megalapozott. (1) A földet ellopták a bennszülöttektől. (2) Abból a megfontolásból kiindulva fogadtuk el a földet, hogy mi engedjük, hogy rajta maradjanak és munkára tanítjuk őket. Így mi fizetünk nekik azáltal, hogy azt tesszük, amit tőlünk várnak, hogy megtegyük, ami pedig történetesen éppen az, amit mi is tenni akarunk. Nem ugyanezen az elven alapszik szinte minden csereügylet? (3) Nem közpénzt fogadunk el, vagy közpénzből vásárolt területet, hanem egy olyan területet, amelyiket elvettek tőlük (a bennszülöttektől) egy vállalat és nem egy kormányzat háborújában,² hanem azokéban, akik gyarmatot kívánnak létrehozni

152

brit kormányzat alatt. Pénzügyi szempontból azonban elutasították az otthoni kormányzat ajánlatát, így a pénzügyi érdekeltség az övék lehet, az ügyleten pedig pénzügyi szempontból meggazdagodhatnak, egy gyarmatot alapíthatnak, és gazdagíthatják az otthoni kormányzatot. (4) Ők, ez a vállalat úgy gondolják, hogy jó üzletet kötöttek, amikor megegyeztek egy vallási társasággal, hogy azok bekapcsolódnak a bennszülöttek oktatásába, és megtanítják őket dolgozni és az országban élni, ahelyett, hogy elűznék őket és minden erőfeszítésük csak arra irányulna, hogy ők maguk meggazdagodjanak, ahogy azt mások teszik, akiknek kizárólag ÖNZŐ célok lebegnek a szemeik előtt. (5) Mivel türelmetlenül vártuk, hogy az embereknek éppen ezt az osztályát taníthassuk az igazságra, boldogan fogadjuk el az ajánlatot és lépünk megállapodásra, amely lehetővé teszi, hogy a föld eredeti tulajdonosa éljen a területen és a civilizációra tanítsuk.”—S. N. Haskell F. M. Wilcox-nak (aki a Külföldi Missziós Bizottság titkára), 1894. dec. 20.

1895. január 1. S. N. Haskell tiltakozik az American Sentinelben megjelent gúnyolódások miatt.

28 Roeland Street,
Cape Town, South Africa
Jan. 1, 1895.

Kedves Olsen testvér:

Ma reggel egy levelet küldtem neked, és azóta, hogy elküldtem,

153

kezembe került a Sentinel nov. 22-i száma, aminek az utolsó oldalán olyan megjegyzést találtam, amely számomra keresztényietlen természetűnek tűnik. Amit most írok, azt azon feltételezés háttérén írom, hogy ezek a megjegyzések a Dél-Afrikai hetednapi adventistákra utalnak. Igaz, senkit nem említ név szerint, de az eddig veled folytatott levelezésünk és az általunk, valamint az USA-ban lévő külföldi missziós bizottság által elfoglalt álláspontból nekem ez következik. Most MINDEN kérdést félretéve azzal kapcsolatban, hogy a testvérek helyesen jártak-e el, amikor elfogadták a földet, vagy nem, szeretném megkérdezni, hogy ez keresztény/krisztusi lelkület-e, vagy nem? Wilcox testvér volt olyan kedves és elküldött nekem egy Bowman testvértől származó levelet, én pedig vettem a fáradságot, hogy érdeklődjek a dolog felől, azután válaszul írtam egy levelet amelynek tartalmáról úgy gondoltam, hogy a téma biblikus szemléletét tartalmazza, valamint azt is megpróbáltam megmutatni, hogy hogyan különböztek ezek a körülmények a kormányzati adományoktól, stb.

A lapban volt két másik csípős megjegyzés is. De ahelyett hogy egy szót is vesztegetne rá és megmutatná, vagy megpróbálná megmutatni a Bibliából vagy másként, hogy miben hibáztunk, csak egy csípős megjegyzés kerekedik belőle, és egy vád, hogy erővel vettük el a földet, stb. Ezt azon az alapon teszik, hogy elfogadtuk a földet ajándékba, hogy visszaadjuk a bennszülötteknek, bár azt állítja, hogy ennek befolyása van. Ezt követően pedig, hogy még nevetségesebbnek állítsa be, helytelenül ír le egy szót, és így mutatja fel a nyilvánosságnak a vallásszabadsággal foglalkozó lapunkban. Azt gondolják ezek a testvérek, hogy ez az érzésekben és hitben való egységet fogja szolgálni? Azt gondolják testvéreink, hogy ez az Üdvözítő imájának a megválaszolása, amikor annak az egységnek a megvalósulásáért imádkozott a tanítványai között, amiképpen Ő és az Atya egyek? Én nem kívánok semmilyen módon visszavágni a testvéreknek az észrevételeimmel, de azt el szeretném mondani, hogy helyesebben tették volna, ha átjönnek ebbe az országba és angol nézőpontból is megvizsgálják a dolgokat. Továbbá azt hiszem, hogy jó lenne,

154

ha eljönnének ide egy konferenciára azok, akik Amerikában máris vádakat fogalmaznak testvéreink ellen, és megpróbálnánk itt vádakat összeállítani. Ezek egyike-másika attól tartok megalapozott, sok pedig megalapozatlan...

A Sentinel szerkesztőjét [A.T. Jones] White testvérnő és mások is korábban támogatták, tehát a befolyását a testvéreink tisztelik szerte a munkaterületeken. Helyes-e akkor, ha ezt a befolyást ezen a módon használja fel? Személy szerint engem ez természetesen nem befolyásol. Azonban hatással van az itteni munkánkra. Számomra az ilyen nyelvezet egyáltalán nem tűnik Krisztus ismertetőjeleit viselőnek. Természetesen a munkánk kapcsán ránk alkalmazott bekezdésnek egyetlen szavát sem hiszem el... Meg kell majd védenünk az itteni testvéreket, amíg nem találkozunk olyan érveléssel, ami a lapban megjelenttől eltérő természetű. Nem mondhatjuk, hogy a cikk krisztusi/keresztény, vagy úriemberhez méltó lenne. Itt olyan körülmények vannak, amelyek meglehetősen eltérő jellegűek az amerikaiakhoz képest. Ha mi is azt a nyelvezetet használnánk, amelyet néha a Sentinelben és néhány Amerikában elhangzó nyilvános beszédben használnak, akkor a munkánkat nagyon rövid

idő alatt a legnagyobb bajba sodornánk. Ilyen nyelvezetet használni és azt a saját testvéreinkre alkalmazni pedig olyan sebet ejt, amelyet nem könnyű meggyógyítani. Nincs olyan új érvem, amellyel előállhatnék, és ha lenne is érvem, akkor sem érvelhetnék egyetlen szóval sem egy olyan lelkület ellen, ami abban a cikkben megnyilatkozik.

A konferenciánk kellős közepénél járunk, és megpróbáljuk az álláspontunkat a nyilvánosság elé tárni a külsős újságkiadványokban. Abban reménykedem, hogy az Úr megbénítja majd az ilyen cikkeknek a hitünket vallók és az ellenségeink értelmére gyakorolt befolyását. Így nem jönnek majd rá, hogy olyan helyzetben vagyunk, ami egy a sorainkon belüli veszekedésnek tűnne. Néha azt kívánom, hogy bárcsak némelyik amerikai testvérük láthatná, milyen hatással van egy-egy meggondolatlan beszédük ezeken a külföldi munkaterületeken. Ha ez lett volna az egyedüli dolog,

155

ami elhangzott, önmagában talán nem lett volna ekkora hatása. Sohasem dolgoztam ennyire keményen azért, hogy megőrizsem az afrikai testvéreink amerikai testvéreinkbe vetett bizalmát és megtérésre segítsem őket. Az ilyen dolgok nem sokat segítenek ebben. - S. N. Haskell

*1895. január 1, S.N. Haskell kérdése:
Rendelkezik Ellen White³ valamilyen világossággal a számukra?*

Claremont Collage,
Claremont, Dél-Afrika,
1895. jan., 1.

Kedves White Testvér!

Mellékelek számodra egy levelet, amit éppen most küldtem el Amerikába. Ma délelőtt egyet neked küldtem, egyet pedig oda. Ebben egy másik másolatot is küldök, ami önmagáért beszél. Most boldog vagyok, hogy elküldtem neked az itt felmerült föld kérdéstről folytatott levelezésemet... Nem éppen bátorító azonban ilyen szavakat olvasni a Sentinelben, különösen az itteni körülmények hátterén. Remélem, hogy ráirányítod majd édesanyád figyelmét arra az álláspontra, amire eljutottunk, és megtudod, hogy van-e valamilyen világossága a tárgyban – hogy ennek a földterületnek az elfogadásával megsértettünk-e bármilyen evangéliumi elvet? Ezt nem azért írom neked, mintha bármire is célozni akarnék neki ezzel. Azért írom ezt neked, hogy tudd, hogyan látjuk és fogjuk tekinteni a dolgot ezen a végén... Az ilyen cikkek egyáltalán nem segítenek errefelé. A fő kérdés azonban az, hogy helyesen jártunk-e el, vagy sem. Ha tudjuk, hogy mi a helyes, akkor küzdenünk kell azért, hogy ne térjünk el attól...

156

Eléd tártam az ügyet, és ha nincs ellenedre, az a kívánságom, hogy olvasd fel neki (Ellen G. White-nak) a levelek másolatát, amiket küldtem neked, vagy valamiképpen tárd elé a dolgot, hogy megtudhassuk, hogyan látja a kérdést. Nagy sietségben írom ezt...
Reményben, (Aláírás) S. N. Haskell

³

Ezt az ügyet 1895. január 30-án tárták White asszony elé, Ausztráliában, és ő egy 14 oldalas levélben válaszolt S. N. Haskell-nek, amely a 165-176. oldalon olvasható.

A földadomány kérdését a Generálkonferencia mérlegeli 1895-ben (február 15 - március 15-ig)

1895. február 20, a határozat bevezetése

A határozati bizottság elnöke a következő kiegészítő jelentést nyújtotta be:

A határozati bizottságok tisztelettel benyújtja a következőt: „Mivel alkalmak kínálkoztak, és kétségtelenül kínálkoznak a jövőben, hogy különböző polgári kormányzatoktól származó engedményekre és adományokra tegyünk szert, és mivel ilyen dolgok bármely ország polgári kormányzatától való igénylése, vagy akár elfogadása az állam és egyház elválasztása alapvető hitelvének áthágása lenne, ezért azt a határozatot hozzuk, hogy mi mint felekezet se nem igényelhetünk, se el nem fogadhatunk semmilyen polgári kormányzattól, vezetőtől, uralkodótól, vagy királyi közös vállalatától, legyen az felsőbb szervi, helyi, vagy másmilyen, semmilyen ajándékot vagy adományt, koncessziót vagy engedményt, legyen az földterület, pénz, engedmény, különleges előjog, vagy más értékkel bíró dolog, amelyre nem vagyunk általában mindenki mással együtt általánosan jogosultak

157

mint emberek, a vallási foglalkozásunkra és vallásos munkánkra vonatkozó minden némű hivatkozás nélkül. Ez nem akadályozza, hogy segítyt fogadjunk el uralkodóktól, királyi személyektől, vagy magánszemélyektől, ha ezek a felek ilyen segítséget nyújtanak az egyéni lehetőségeikhez mérten.

12. azt a határozatot hozzuk, hogy ezzel a határozattal összhangban a Generál Konferencia Szövetsége kapja azt az utasítást, hogy minden Afrikában vagy máshol kapott kormányzati föld ellenértékét fizesse ki.” - GCB 1895., 283.o.

Február 24 – A határozati javaslat vitája

Miután a bizottságoknak nem volt újabb, benyújtásra váró jelentése, az elnök kihirdette, hogy az ügyrendje a függőben lévő betérjlesztésnek, hogy elfogadják a 11-es számú határozatot, ami a 283. oldalon olvasható.

A.T. Jones vén kapott szót. A hozzászólása mellett szállt síkra, hogy az álláspontunk az egyház és az állam elválasztása kérdésének egészében egyetlen feltételes „de” nélküli legyen – világosnak és határozottnak kell lennie. Mindezen határozati javaslatok burkolt kételyeket tartalmaztak és kompromisszumra való hajlandóságot. Voltak akik Izraelnek Medo-Perzsia- és Babilonbeli körülményeire hivatkoztak, ezek azonban nem illusztrálták a jelen ügyet, mivel a nép akkor fogságban volt és egy ellenséges nemzet hatalma alatt állt. Az egyszerű elveket kell keresnünk. Krisztus, amikor az elvekről folytatott párbeszédet, hallgatói figyelmét visszairányította a kezdetekre. A válás és a többnejűség megengedett volt, de kezdetben 'nem így volt'. Ha Izrael nem hagyta volna el Istent, Eszter és Nehémiás könyvei meg sem íratnak volna. A hozzászóló hosszasan időzött azon körülményeik áttekintésén, amelyek között jelenleg vagyunk.

D. H. Lamson megjegyezte, hogy bár volt valami különös Izrael körülményeiben, ahogy azokat Nehémiás és Eszdrás ábrázolja, mégis voltak a polgári kormányzathoz fűződő kapcsolatuknak olyan sajátosságai, amelyeket ő nem tud az államtól való teljes különválasztás talaján magyarázni.

Wm. Healey azt mondta, hogy Izrael körülményei a fogságban nem alkalmazhatóak a kérdésre, mert azok a kedvezmények, amelyeket a király nyújtott nekik, pusztán azon jogok helyreállítása volt, amelyektől korábban erővel fosztották meg őket. Ha egy kormányzatnak általános üldözést kell hoznia egy vallási közösségre és az embereket el kell vinnie fogságba, néhány évvel később

pedig egy új kormányzat jelenne meg a hatalomban, amely helyreállítaná a nép számára az eredeti feltételeket, akkor nem lenne semmi ennek a helyreállításnak az elfogadásában, ami kompromisszumot jelentene az egyház és az állam kapcsolatát illetően. Mindazonáltal a hozzászóló úgy gondolta, hogy a határozat szövegét lehet jobbá tenni, és javasolta, hogy húzzák ki a „vezető, uralkodó és királyi közös” szavakat.

J. M. Rees támogatta a javaslatot, és vitatás nélkül el is fogadták azt.

A határozati javaslatához az akkori állapotában hozzászólt még A.T. Jones, R.C. Porter, D.T. Jones, C.P. Bollman, és W.W. Prescott. A kérdést szavazásra bocsáthatónak ítélték. Az utóbbi hozzászóló megjegyezte, hogy a szóban forgó határozati javaslat szövege vagy értéke viszonylag csekély jelentőséggel bír ahhoz a hasznához képest, amit mint tanítómester jelent. Ezért ő személy szerint abban bízott, hogy a vita tovább folyhat és hogy szabadon lehet kérdéseket feltenni és azokat megválaszolni. Krisztus eredeti megbízatása a tanítványok számára akkor hangzott el, amikor csak egyetlen kormányzat volt a világon és az a kormányzat teljesen szembehelyezkedett az evangéliummal, azoknak pedig, akik azt elvinni voltak hivatottak, halál büntetés, vagy a javaik elkönfiskálásának terhe mellett kellett azt elvégezni. De elmentek és nem kértek különleges előjogokat vagy mentességeket a kormányzattól.

G. E. Fifield, Wm. Healey, W.W. Prescott, S.H. Lane, A.T. Jones, O.A. Johnson, D.T. Jones, R.A. Underwood, és C.P. Bollmann vettek részt a téma ezt követő megvitatásában. Az utóbbi azt javasolta, hogy töröljék a „magánszemély” kifejezést, a javaslatát pedig W.D. Curtis támogatta.

159

A javaslatához hozzászólt L.H. Crisler, D.T. Jones és mások. Elfogadták. D.T. Jones ezt követően javasolta, S.H. Lane pedig támogatta, hogy a „engedmények” és a „különleges előjogok” szavakat húzzák ki. Ehhez a javaslatához hozzászólt L.D. Santee, A.T. Jones, D.H. Lamson, W.W. Prescott, D.T. Jones. Mivel az ülésre szánt időkeret lejárt, az elnapolásra vonatkozó javaslatot elfogadták...

A határozati javaslat megvitatása élénk és tanulságos volt. Nem csaptak össze vélemények, személyes érzelmek, és sok hasznos dolog előjött, és mindenki úgy érezte, hogy az ülés hasznos volt, és hozzájárult ahhoz, hogy az előttünk fekvő kérdést tisztábban lássuk, mint korábban.” - GCB 1895, 340-341.o. Semmilyen döntés sem került feljegyzésre. *(Megjegyzés: A generálkonferenciái bulletin semmilyen döntést sem jegyez fel a határozat elfogadásával kapcsolatban. - A. L. White)*

Február 26. O. A. Olsen beszámol a dél-afrikai földadományról folyó vitáról

Kérdés az 1895-ös ülészak két ülésén (O.A. Olsen küldte W.C. White-nak)

„Mellékelek jelen levelemhez kivonatokat egy olyan levélből, amelyet a közelmúltban kaptam Haskell véntől, és annak a levélnek a másolatát is, amelyet Jones vén küldött neki válaszul. Látni fogod, hogy ezek a Matabeleland-beli misszós farmmal kapcsolatosak. Jones tv. maga kapott egy levelet Haskell tv.-től, és Sr. Druillard-tól is egyet, amely a tárgyat egészen átfogóan tárgyalja. Nagyon valószínű, hogy már a birtokodban vannak ezeknek a leveleknek a másolatai, de nem tudom biztosan. Ha hozzáférhető lenne a számomra Sr. Druillard levele, annak a másolatát is elküldeném neked; mivel azt szeretném, ha az egész helyzetet megértenéd. Kezdetből az volt a külföldi missziós bizottság szempontja

160

hogy fizessen a földért; de amikor a testvéreink elmentek oda, és annyira térítésmentesen ajánlották fel nekik, azt gondolták, hogy helyes, ha elfogadják, majd miután visszatértek Cape Town-ba, Haskell vén is ugyanarra a látásra jutott ebben az ügyben, mint ők. Én megírtam Haskell vénnek

elég szabadon, hogy mi a külföldi missziós bizottság álláspontja a földterület kifizetését illetően, és most elküldöm neked válaszában a másolatát. Látni fogod, hogy a föld kifizetésének az ötletét nem nagy komolysággal kezeli. A kérdés, a generálkonferencia elé is került, ahogy azt a bulletinből látni fogod, noha az egész vita természetesen nem jelenik meg benne. A konferencia közel két ülésén beszéltük át a témát, és kerültek elő fontos gondolatok az állam és az egyház egyesülésének témakörével, stb. kapcsolatban. Boldogan mondhatom, hogy méltósággal folyt le a vita, és miközben sokkal több időt vett igénybe, mint azt vártam, nem sajnálom, mivel nagyon tanulságos volt, és hiszem, hogy azok az elvek, amelyeket felhoztak, mindenkinek segítséget jelentenek majd, akik jelen voltak. Remélem, hogy a Dél-Afrikában lévő testvéreink megfelelő módon viszonyulnak majd a helyzethez, hogy a kellemetlen komplikációkat lehetőség szerint elkerüljük.” - (O.A. Olsen W. C. White-nak – 1895. február 26.)

Március 17, A missziós bizottság dönt a dél-afrikai föld megvásárlásának ügyében

A Zambeziában folyó munka:

a következő indítványt fogadják el a Zambesiában folyó munkánk irányítására nézve:

1. Hogy a munka a hetednapos adventisták generálkonferenciája külföldi missziós bizottságának irányítása mellett és felügyelete alatt kell, hogy folyjon.
2. Hogy a kormányzattól kapott földterületet meg kell vásárolni, nem pedig adományként elfogadni.
3. Hogy hangot adjunk azon értékítéletünknek, hogy ne vásároljanak meg több földet annál,

161

mint amennyi a missziós munka gyakorlati céljaihoz szükséges.

4. Hogy egy levél írassék a Brit Dél Afrikai Vállalatot képviselő Rhodes és Jamison uraknak, amelyben kifejezzük, hogy mi mint bizottság nagyra értékeljük a számunkra felajánlott támogatást, és az a vágyunk, hogy magatartásunkkal és a munkavégzésünkkel mindenkor kivívjuk az együttműködésüket; de azt is, hogy nem érezzük szabadnak magunkat arra, hogy ajándékként elfogadjuk a földet, hanem kifizetjük azt az árat, amelyben ők és az ügynökünk megegyezik. Abban a reményben tesszük ezt, hogy ez így még kielégítőbb lesz a számukra és a mi számunkra is, szabadabbnak hagyva meg bennünket arra, hogy előre haladjunk és megvalósítsuk a missziómunkában terveinket, amelyeket már lefektettünk” (*A külföldi missziós bizottság jegyzőkönyve, 1895. március 17. Jelen vannak: O.A. Olsen, J.N. Loughborough, U. Smith., J.H. Morrison, A.O. Tait, W.W. Prescott, G.C. Tenney, A.R. Henryy, J.H. Durland, L.McCoy, és F.M. Wilcox.*)

Március 28. Ellen White bizonyágtétele⁴ eljut Battle Creekbe (O.A. Olsen W.C. White-nak)

„Ami a Generálkonferenciával kapcsolatos munkát illeti: mivel meg van neked a bulletin, és átnézed majd, követni tudod az ügyintézést napról-napra; csakúgy az áhítatokat és az igetanulmányozás alkalmait. Azt hiszem: az ügyintézést a legutóbbi bulletin teljesebben közölte, mint korábban bármikor. A ügyintézés alkalmi egész kellemesen folytak le, és általában egészen megelégedésre okot adóan. Az Úr áldásainak és jelenlétének sok bizonyosságát vettük...

Azóta, hogy az utolsó levelet kaptam Ausztráliából, és olvastam a sok levelet, amit édesanyád küldött, egyes dolgokat tisztább megvilágításban látok, mint korábban. Csak tegnap végeztem ezen írások olvasásával, és hálásabb vagyok, mint azt ki tudnám fejezni

162

tekintettel azokra az útmutatásokra, amiket édesanyád adott, és a világosságra, amit a vallásszabadsági mozgalommal kapcsolatban némely témára vetett. Egész évben nagy teherként nehezedett rám az, ahogyan egyes dolgok alakultak ezen a téren. Beszéltem néhány testvérünkkel és figyelmeztettem őket különböző alkalmakkor, de abból a tényből fakadóan, hogy szükségszerűen ügyek sokasága érkezik hozzám, amelyekkel foglalkoznom kell, nem voltam képes követni és alaposan tanulmányozni mindazon témaköröket, amelyeket mások igen, és ezért nem vagyok olyan jól tájékozott minden kérdésben, mint lennem kellene... Rossz érzést okoztak nekem a számomra szélsőséges álláspontnak tűnő nézetek a különböző kérdésekben. A konferencia alatt sajnáltam a határozatot, amit a Matabeleland kérdésével kapcsolatban, stb. hoztak. Nem láttam a határozati javaslatot azelőtt, hogy azt a plénum előtt felolvasták. Először sokként ért. Megtettem, amit megtehettem, hogy segítek módosítani a kifejezéseket és megfogalmazásokat, de ez volt minden amire futotta. Ha birtokunkban lettek volna azok az útmutatások, amelyek a legutóbbi levéllel érkeztek Ausztráliából, akkor sok dolog, ami elhangzott, nem hangzott volna el, a határozat pedig – ha egyáltalán felmerül – egészen más természetű lett volna. Nos, ez egyre inkább azt mutatja nekem, hogy nem függhetek egyetlen embertől, vagy emberek csoportjától sem; ebből a szempontból teljesen mindegy, hogy kik ők, vagy hol vannak. De miközben ez így igaz, nagyban növeli az olyan hivatali betöltő személyek felelősségét, mint amelyet most én töltök be, és ezekre a dolgokra tekintettel, sok esetben úgy érzem, hogy szeretnék elsüllyedni a földbe. Egyedüli vigaszomat az jelenti, hogy a mű az Úré, és én boldog vagyok, hogy ez így van. Mindezen években ő tartotta kézben, egészen mostanáig, és Ő is fogja kézben tartani. A múltban sok esetben érvénytelenítette a hibáinkat, mert tudatlanságban tettük. Remélem továbbra is ezt teszi, különben a legmegpróbálhatóbb helyzetbe kerülünk.” (O.A. Olsen levele W.C. White-nak – 1895. március 28)

163

Március 29. A missziós bizottság további döntései

6. Hogy a Brit Dél-Afrikai Land Vállalat felügyelője a gyakorlati missziós célokhoz szükséges mennyiségű földterületet biztosítsa olyan feltételek mellett, amelyekben megegyezhetünk és megfelelnek a szilárd üzleti elveknek, és semmilyen módon nem jelentenek megalkuvást a vallásfelekezeti végzett munkánkban.

7. Hogy ezt, az így szerzett földterületet teljes egészében az általános misszió érdekében kell megművelni és használni, és nem személyes előnyszerzés érdekében.

8. Hogy az ugyanezen a területen élő bennszülöttek nem semmizhetőek ki, nem szabad elűzni őket, hanem hagyni kell őket békésen élni eredeti tevékenységüket folytatva. . . .“Felvetődött a kérdés, hogy milyen mértékben ruházzunk be anyagiakat az első évben ebbe a vállalkozásba. Némi mérlegelést követően“MEGSZAVAZTUK, hogy 5.000 dollár legyen a kiadások határa az első évben; ez magában kell foglalnia a munkásoknak fizetett bért, de nem számít bele a földterület megvásárlásával kapcsolatos kiadás⁵ ha szükségesnek tűnne azt ilyen módon megszerezni.”— (A külföldi missziós bizottság jegyzőkönyve, 1895. március 29)

164

Az Úr hírnöke nyilatkozik az adómentességről, adományokról és kedvezményekről

(Megjegyzés: S. N. Haskell január 1-jén a Dél-afrikai Fokvárosban kelt, W. C. White-nak írt levele, amelyben az iránt érdeklődik, hogy Ellen G. White rendelkezik-e valamilyen világossággal a Mashonaland-beli földterület elfogadását illetően, 1895. január 30-án érkezett meg Ausztráliába. Ezt más, a témához kapcsolódó levelekkel együtt felolvasták White asszonynak azon a napon. Ő még aznap egy 14 oldalas levél írásába kezdett, amit néhány megszakítással a következő napon be is fejezett. A levél Haskell vénnek volt címezve, de mint oly sok más levele esetében, amelyekben a munka fontos területeire nézve adott tanácsokat, másoknak is szánta. A levél első fele a folyóiratainkban megjelenő barátságosan és éles kirohanásokkal foglalkozik. Az utolsó hét oldalt szentelte a földadomány kérdésének, és visszakanyarodik az adómentességről 1893-ban lefolytatott vitáig és döntésekig. Ennek a bizonyágtételnek egy másolatát megküldték O.A. Olsen vénnek, a generálkonferencia elnökének is, aki azt Battle Creekben kapta meg, március végén, nagyjából 2-3 héttel a generálkonferencia ülés vége után. Ezt meg is említi a W. C. White-nak írt levelében, ami márc. 28-i keltezésű. A külföldi missziós bizottság döntései, amelyeket március 29-én hozott, jól mutatják ennek a bizonyágtételnek a mérséklő befolyását. Olsen vén 1895 július 2-án, számos E.G. White levelet kiadott egy 62 oldalas füzetben, ami a „Különleges útmutatás az evangélium szolgálóinak és munkásainak – 3. szám” címet viselte. Ennek a füzetnek a 24-35. oldalain a január 30-31-én Haskell vénnek írt teljes levél kiadásra került, két vagy három helyi vagy személyes vonatkozású bekezdés kivételével. Olsen vén három részre osztotta az anyagot, ezeket a címeket adva nekik: (1) “Keresztény udvariasság,” (2) “Ajándékok elfogadása,” és (3) “Ünnepélyes idők.” Ezek közül az utóbbi kettő bekerült az 1923-ban kiadott Bizonyágtételek a prédikátoroknak c. kötetbe: “Ajándékok elfogadása” (197-200. o. - angol lapszám); és “Ünnepélyes idők” (200-203.o.).

Úgy tűnik, hogy White asszony röviddel azt követően, hogy elküldte ezt a bizonyágtételt Battle Creek-be, újraolvasta azt, és ekkor a házi példányában a sorok közé megjegyzéseket írt a tollával. Ezek tovább látszanak színeznii az egész kijelentést és fontos hangsúlyt adnak neki. A White hagyaték gondozói úgy gondolják, hogy ezeket ismernie kell annak a bizottságnak, amely számára ez a gyűjtemény készült. Az adómentességgel, adományokkal és kedvezményekkel foglalkozó bizonyágtételt most a már kiadott forrásokból közöljük, a sorok közötti megjegyzéseket pedig zárójelben jelenítjük meg. Az először kiadott feljegyzés néhány bekezdését, amelyek nem bírnak jelentőséggel a az adómentesség, az adományok és kedvezmények szempontjából, kihagytuk.—A. L. White)

165

⁵

Megjegyzés: Ezek után nem történik említés a föld megvásárlásáról. Elfogadták ajándékként.

Az Ellen G. White-től érkezett üzenet⁶

Granville, N.S.W.,
Ausztrália.
Jan. 30, 1895.

“Kedves [Haskell] Testvér!

Éppen most kaptunk tőled leveleket, és Willie épp most olvasta fel azokat Sisley testvérnek és nekem. Az érvelésedet és a megállapításaidat helyénvalónak tartom. **Nagy fájdalommal tölt el, amikor látom, hogy a kiadványaink cikkírói készek barátságtalan megjegyzéseket és célzásokat tenni, amelyek bizonyosan sérteni fognak, ami pedig el fogja torlaszolni az utat és megakadályoz bennünket abban, hogy elvégezzük azt a munkát, amely szükséges ahhoz, hogy minden osztályt elérjünk, a katolikusokat is beleértve.** Az a feladatunk, hogy az igazságot szeretetben szóljuk, és ne keverjük bele az igazságba a természetes szív megszenyvedett elemeit, és mondjuk olyan dolgokat, amelyekből ugyanaz a lelkiület érződik ki, amely az ellenségeinket is áthatja.

Minden csípős megjegyzés kétszeres mértéken hárul majd ránk vissza, azt az üzenetet kaptam, hogy ne mondjunk egyetlen szót sem, egyetlen olyan mondat se jelenjen meg a kiadványainkban, hacsak az igazság védelemében nem kifejezetten szükséges, ami felizgatja ellenségeinket, és izzásig fokozza szenvedélyüket. Munkánk hamarosan befejeződik, és hamarosan olyan nyomorúság köszönt ránk, amelyről alig van fogalmunk.

Azoknak, akik közülünk írnak és előadásokat tartanak meg kell majd tanulniuk, hogy a keresztény élet legfőbb kötelezettségébe beletartozik, hogy gondos figyelemmel szívleljük meg az üzeneteket, amelyeket az Úr nekünk küldött. Annak érdekében, hogy folyamatosan fejlődjünk, elengedhetetlen, hogy tisztában legyünk saját indítékainkkal és tetteinkkel. Vágyakozom arra, hogy lássam, amint a felelős tisztséget betöltő férfiak érzik annak terhét önmagukra nézve, hogy keresztény udvariasságot gyakoroljanak,

166

és **udvarias** módon írjanak és szólaljanak meg. Az Úr azt akarja, hogy a munkásai Őt mutassák be, a nagy Misszionáriust. Az ügybuzgóság és az elhamarkodott cselekvés mindig kárt okoz. A keresztény élethez elengedhetetlen tulajdonságokat naponta kell tanulni Krisztus iskolájában. **Aki gondatlanul és meggondolatlanul nyilatkozik meg szóban vagy amikor a kiadványainkba ír, amelyeket elküldünk, hogy terjedjenek a világban, az alkalmatlanná teszi magát arra, hogy az ebben az időben Krisztus követőin nyugvó szent munkát rábízzák.** Akik abban gyakorolják magukat, hogy keményen odamondogassanak, olyan szokásokat alakítanak ki, amelyeket meg kell majd banniuk. Mindazon kötelességek elvégzése, amelyek azokon nyugszanak, akiket a helyes módon bíztak meg szent felelősségek hordozásával, alázatos imádságot igényel, és Krisztus életének alapos tanulmányozását.

Ha egy sebésznek, egy orvosnak, egy tanárnak, egy vezetőnek alaposan és figyelmesen kell tanulmányoznia, hogy milyen módon végezze a kezeire bízott munkát, akkor mennyivel inkább kell tanulmányozniuk azoknak, akikre azt a szent felelősséget bízták, hogy örökjenek a lelkek fölött, és el kell számolniuk velük, hogy hogyan dolgozzanak összhangban az igazsággal, és a felülről származó bölcsességnek megfelelően, ami először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelmes, irgalmassággal és jó gyümölcsökkel teljes, nem kételkedő és nem képmutató, az 'igazság gyümölcse pedig békességben vettetik azoknak, a kik békességben munkálkodnak.'

Fáj, amikor látom az éles odamondogásokat, amelyek megjelennek a Sentinelben [„Órálló” – a vallásszabadsági lap]. Azokhoz a testvéreimhez szólok, akik ezen a lapon keresztül szólnak az emberekhez: A legjobb, ha bölcssek lesztek mint a kígyók és szelídek mint a galambok. Alaposan és komolyan meg kell vizsgálnunk az útjainkat és a lelkiületünket, és meglátni, hogy

milyen módon végezzük az Istentől ránk bízott munkát, amelytől lelkek végső sorsa függ. A legmagasabb rendű kötelezettség nyugszik rajtunk. . .

167

Adományok elfogadása (BT-Préd- 76.o.)

Jan. 30, 1895

“A leveled csak ma érkezett, és olyankor, amikor sokan készültek elindulni tőlünk, hogy gőzhajóval Sidneyből Új-Zélandra menjenek. **Azt kérdezed, hogy helyes-e ajándékokat elfogadni a pogányoktól. A kérdés nem kivételes, de én meg azt kérdezném tőled, ki a tulajdonosa a mi világunknak? Ki a házak és földek az igazi birtokosa? Vajon nem Isten? Bőséges javai vannak a világunkban, amelyeket emberek kezére bízott, és ami által az éhező enni kaphat, a mezítelen ruhát, a hajlék nélküli pedig otthont. Az Úr munkálkodik a világ emberein, még a bálványimádókon is, hogy a bőségükből adjanak a mű támogatására, ha mi bölcsen közelednénk hozzájuk, és alkalmat adnánk nekik arra, hogy megtegyék azokat a dolgokat, ami kiváltságuk, hogy megtegyék. Amit készek adni, azt kiváltsággként kellene fogadnunk.**

Ismerkedjünk magas rangú emberekkel, és a kígyó okosságát és a galamb szelídségét gyakorolva előnyhöz juthatunk általuk, mert Isten fog munkálkodik a gondolataikon, hogy sokat tegyenek népe érdekében. Ha a megfelelő emberek alkalmas megvilágításban tárnak Isten ügyének szükségleteit azok elé, akik eszközökkel és befolyással rendelkeznek, akkor ezek az emberek sokat tehetnének azért, hogy Isten ügye előrehaladjon világunkban. **Olyan kiváltságokról és előnyökről mondtunk le, amelyek a hasznát élvezhettük volna, csak mert úgy döntöttünk, hogy függetlenek leszünk a világtól. De az igazság egyik elvét sem szükséges feláldoznunk miközben minden lehetőséget kihasználunk Isten ügyének előre vitelére.**

Az Úr azt akarja, hogy népe a világban éljen, de ne legyen a világból való. Törekedniük kell arra, hogy az igazságot magas hivatalban lévő emberek elé tárják, és kedvező lehetőséget biztosítsanak a nekik arra, hogy befogadják és mérlegeteljék a bizonyítékot. Sokan vannak,

168

akik nem nyertek világosságot, akik nem rendelkeznek információval, ránk pedig egyéneként ez komoly, ünnepélyes bölcs munka vár, hogy elvégezzük. Lelkileg kell vajúdnunk azokért, akik magas hivatalokat töltenek be, és elmennünk hozzájuk a kegyelmes meghívással, hogy jöjjenek el a menyegzőbe. Sokkal-sokkal többet tehattunk volna, mint amit tettünk azokért, akik magas hivatalokat töltenek be. Az utolsó üzenet, amit Krisztus adott a tanítványainak, mielőtt eltávozott tőlük, és a mennybe vitetett, az az üzenet volt, hogy vigyék el az evangéliumot az egész világra, és ehhez a Szent Lélek ígérete társult. Az Úr azt mondta, ‘*Vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok, és lesztek nékem tanúim Jeruzsálemben és egész, Júdeában, és Szamáriában, a föld mind végső határáig.*’

‘Az Úré a föld és annak teljessége.’ ‘Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura.’ ‘enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene’ . . . Az Úr azt akarja, hogy a mennyből származó bölcsesség Lelke vegyen birtokba bennünket. Megérintett-e mindannyiunkat, hogy imádkozunk az Úrhoz alázatosan és komolyan a szükségleteinknek megfelelően, tusakodván vele a bölcsesség lelkéért? Imádkozunk-e azt mondván: ‘Mutasd meg nekem a bölcsesség titkait, amit nem tudok, arra te taníts meg engem’? Ó, az őszinte ajkáról elhangzó alázatos, komoly imádságok, amelyek Istentől származó tanácsért esedeznek. Ő azt mondja, ‘Enyém a tanács és a biztos bölcsesség.’

Ünnepélyes idők (BT-Préd- 77.o.)

Jan. 31, 1895

“Ünnepélyes, komoly idők előtt állunk, és a zavarodottság egyre nagyobb lesz, egészen az idők végezetéig. Bekövetkezhet egy kis haladék ezekben a dolgokban,

169

de nem fog hosszan tartani. Leveleket kell megírnom, amelyeket a következő postával el kell küldenem Battle Creek-be. Az ott lévő testvéreink nem mindent látnak a helyes megvilágításban. Az eljárásaik, hogy a szanatórium és a gyülekezeti épület után adót fizettek olyan ügybuzgóságról és lelkiismeretességről tesz bizonyosságot, amely minden tekintetben oktalan és helytelen. A vallásszabadságról vallott elképzeléseiket átszövik azok a feltételezések, amelyek nem a Szentlélektől származnak, és a vallásszabadság ügye gyöngéledik, a betegségét pedig csakis Krisztus kegyelme és gyöngédsége tudja meggyógyítani.

Jézus Lelkének kell betöltenie azok szívét, akik ennek az ügynek a szószólói. Egyedül csak a Nagy Orvos tudja alkalmazni Gileád balzsamát. Olvassák ezek az emberek Nehémiás könyvét a Szentlélektől megérintett alázatos szívvel, és hamis elgondolásaik meg fognak változni, a helyes elvek láthatóvá válnak majd, és a dolgok jelenlegi rendje megváltozik. Nehémiás Istenhez imádkozott segítségért, és Isten meghallgatta az imáját. Az Úr munkálta, hogy pogány királyok jöjjenek a segítségére. Amikor az ellenségei buzgón dolgoztak ellene, az Úr királyokon keresztül munkálkodott, hogy véghez vigye a szándékát, és megválaszolja a sok imát, amely felszállt hozzá azért a segítségért, amelyre oly nagy szükségük volt.

Szélsőséges álláspontok

Sokszor nagyon elszomorodok, amikor látom, hogy vezetőink szélsőséges álláspontokat foglalnak el, és olyan dolgokkal terhelik magukat, amelyeket nem kellene magukra venniük, vagy aggódnuk miatta, hanem Isten kezére kellene bízni, hogy Ő rendezze el. Még a világban vagyunk és Isten fenntart nekünk egy helyet, amely kapcsolatban áll a világgal, és a saját jobbával munkálkodik, hogy utat készítsen a számunkra, hogy műve előre haladjon annak különböző vonalai mentén. Az igazságnak helyet kell adnunk, és az igazság zászlaját fel kell emelnünk sok helyen a távoli térségekben.

170

Biztosak lehetnek abban, hogy Isten nem helyezte az ezektől a külföldi munkaterületektől távol maradókra azok kritizálásának a terhét, akik azon a területen dolgoznak, ahol a munka folyik. (Nem kell annyira buzgólkodnotok azon, hogy világi emberek kezébe juttassátok Isten saját pénzét, amelytől pedig egész életükben megrabolták Öt.)⁷ Azok, akik nincsenek kint a munkaterületen, semmit sem tudnak a helyzet szükségleteiről, és ha semmit sem tudnak mondani azok megsegítésére, akik ott dolgoznak, akkor ne hátráltassák őket, hanem mutassák meg bölcsességüket a hallgatás ékesszólásával, és vegyenek részt abban a munkában, ami közel van hozzájuk, a kezük ügyében. Protestálok az ellen az ügybuzgóság ellen, ami részükről megnyilvánul, ami nem a megismerésen alapszik, amikor megszégyenítik az elképzeléseiket a külföldi munkaterületekről.

Hadd dolgozzon az Úr azokkal a férfiakkal, akik kint vannak a munkaterületeken, azok pedig, akik nincsenek ott, járjanak alázatosan Istennel, nehogy kimozdítsák őket a helyükről, és elveszítsék, amijük van. Az Úr nem helyezte a munka kritizálásának terhét azokra, akik azt magukra vették, és nem adja nekik Szent Lelkének jóváhagyását. Sokan a saját emberi értékítéletüknek megfelelően járnak el, és buzgón törekszenek olyan dolgok igazgatására, amelyeket Isten nem bízott a kezükre. Mindaddig, amíg a világban vagyunk, különleges munkát kell végeznünk a világért, a figyelmeztetés üzenetének be kell járnia országokat, nyelveket és népeket.

Az Úr nem készíti a szolgáit olyan lépések megtételére, amelyek idő előtt rájuk hoznák a nyomorúság idejét. Ne építsenek elválasztó falat maguk és a világ közé azzal, hogy saját elképzeléseiket és eszméiket tolják az előtérbe. Most mindenestől túl sok van ebből mindenütt a soraink között. A figyelmeztető üzenet nem ért el

171

a világ nagy tömegeihez, akik éppen a közvetlen közelben fekvő nagyvárosokban élnek, Izrael megszámlálása pedig nem Isten rendje szerint való munka.

A kedvezéseket elfogadnunk is és nyújtánunk is kell (BT-Préd- 78.o.)

„Mindaddig, amíg ebben a világban vagyunk és a Szentlélek küzd a világgal, el is kell fogadnunk és nyújtánunk is kell támogatást. Az igazság világosságát kell adnunk a világnak, úgy, ahogy az a Szentírásban megtalálható, és el kell fogadnunk a világtól, amit Isten készítésére az ügye javáért tesznek. Az Úr még mindig munkálkodik királyok és uralkodók szíven népe javára, **azok pedig, akik olyan mélyen elkötelezettek vallásszabadsági kérdésekben, ne vágjanak el egyetlen támogatást sem, vagy térjenek ki a segítség elől, amelynek nyújtására Isten készített embereket ügyének előbbre vitelére.**

Példákat találunk Isten igéjében, amelyek pontosan ehhez a kérdéshez kapcsolódnak. Czirusz, Perzsia királya, kihirdette az egész birodalmában, és írásba is adta, ezt mondván, ‘Így szól Czirusz, a persa király: Az Úr, a mennynek Istene e föld minden országait nékem adta, és Ő parancsolta meg nékem, hogy építsek néki házat Jeruzsálemben, a mely Júdában van; valaki azért ti köztetek az ő népe közül való, legyen vele az Úr, az ő Istene, és menjen fel. Egy második rendeletet is kiadott Dáriusz az Úr házának megépítésére, amelyet Ezsdrás könyve 6. fejezete jegyez fel.

Az Izrael Úristene a javait hitetlenek kezére bízta, de azokat az elbukott világ javára végzett munka érdekében kell felhasználni. **Az emberi eszközök, akik által ezek az ajándékok jönnek, olyan utakat nyithatnak meg, amelyeken az igazság elindulhat. Lehetséges, hogy nem szimpatizálnak a művel, és nem hisznek Krisztusban, és nem járatosak az Ő szavában; de az ajándékaikat nem utasíthatjuk el emiatt.**

172

A Szentlélek küzd a föld úgynevezett nagy embereinek a szívéért. Addig vonja őket, míg világosságot nyernek és amikor meggyőzöttek, a meséktől az igazság világosságához fordulnak)⁸.

Nagyon különös, hogy némelyik testvérünk kötelességének érzi, hogy olyan helyzetet idézzon elő, amely határt szab az eszközöknek, amelyeknek Isten szabad utat nyitott volna. Isten nem helyezte rájuk azt a felelősséget, hogy összeütközésbe kerüljenek a hatóságokkal és a világi hatalmakkal ebben a témakörben. (Nem az a dolguk, hogy elzárják az utakat. Hadd dolgozzon az Úr ezen a módon)⁹ Isten féken tartó keze még nem vonatott vissza a földről. (A négy angyal még tartja a négy szelet.) A mű vezetői várják ki az idejüket, rejtőzzenek el Krisztusban, és járjanak el és munkálkodjanak nagy bölcsességgel. Legyenek okosak mint a kígyók, és szelídek mint a galambok. Újra és újra megmutatták nekem, hogy sokkal több támogatást kaphatnánk annál, mint amennyit kapunk, sokféle módon, ha bölcsen tudnánk megközelíteni embereket, megismertetnénk velük a munkánkat, (tegyük ezt úgy mint akiknek joguk lenne elvárni tőlük, hogy segítsenek a világ legjobb és legnagyobb vállalkozásában)¹⁰ és lehetőséget adjunk nekik arra, hogy megtegyék azokat a dolgokat Isten ügyének előbbre vitelére, amire megnyerni őket a mi kiváltságunk.”— Bizonyáságtételek a prédikátoroknak 197-203. old. - angol lapszám)

173

Az Úr még mindig munkálkodik királyok és uralkodók szívében

Körültekintés és előrelátás

Miközben Nehémiás Isten segítségével könyörgött, nem fonta össze a kezét, mintha nem lenne semmi dolga vagy felelőssége célja megvalósításában, Jeruzsálem újjáépítésében. Csodálatra méltó körültekintéssel és előrelátással haladt előre minden intézkedés megtételében, ami szükséges volt a vállalkozás sikerének a biztosításához. Minden lépését nagy óvatosság jellemezte. Még saját nemzettársainak sem árulta el a szándékát; mert attól félt, hogy miközben örvendeznének sikerének, valamely meggondolatlanság folytán hátráltathatnák a munkáját. Egyesek hajlamosak lennének diadalittasan viselkedni, ami felkeltené ellenségeik féltékenységét, és talán a vállalkozás kudarcát okoznák.

Mivel a királyhoz intézett kérése oly kedvező fogadtatásra talált, felbátorítva érezte magát, hogy olyan támogatást kérjen, amelyre szüksége volt tervei kivitelezéséhez. Annak érdekében, hogy méltóságot és tekintélyt kölcsönözzön küldetésének, valamint védelemről is gondoskodjon az utazáshoz, katonai kíséretet biztosított magának. Levelet kapott a királytól az Eufráteszen túli tartományok kormányzóihoz, azon területek kormányzóihoz, amelyeken keresztül kellett utaznia Júdea-ba vezető útján; és megkapta, és arra is levelet kapott a királyi erdők Libanon-hegyi gondnokához, ami arra utasította a hivatalnokot, hogy lássa el őt a Jeruzsálem falához és a Nehémiás által emelni kívánt épületekhez szükséges faanyaggal. Annak érdekében, hogy ne merülhessen fel az a panasz, hogy túllépte a megbízatását, Nehémiás körültekintő volt és egyértelműen meghatározta a rá ruházott tekintélyt és előjogokat/kiváltságokat.

Nehémiás példája tanulság a számunkra

Ennek a szent embernek a példája tanulságul kell szolgáljon Isten egész népe számára,

174

hogy nem csak imádkozniuk kell hit által, hanem szorgalmasan és hűségesen dolgozniuk is. Milyen sok nehézségbe ütközünk, milyen gyakran akadályozzuk saját magunk a Gondviselés értünk végzett munkáját, mert az óvatosságra, előrelátásra és alaposásra úgy tekintünk, mint aminek vajmi kevés köze van a valláshoz! Ez súlyos hiba.

Kötelességünk minden olyan erőt művelnünk és használnunk, ami hasznosabb munkásokká

⁹ Sorközi megjegyzés E. G. White-től a saját házi példányában.

¹⁰ Sorközi megjegyzés E. G. White-től a saját házi példányában.

tesz bennünket Isten számára. A gondos mérlegelés és a jól kiérlelt tervek ma is ugyanannyira alapvető fontosságúak a szent vállalkozások sikeréhez, mint Nehémiás idejében voltak. Ha mindenki, aki Isten művében munkálkodik, ráébredne, hogy milyen sok múlik hűségén és bölcs előrelátásán, akkor sokkal nagyobb siker kísérné erőfeszítéseiket. Félénkség és habozás miatt gyakran nem élünk azzal, amit jogként biztosíthatnánk, szerezhethetnénk meg a magunk számára a mindenkori hatalomtól. Isten akkor fog munkálkodikni értünk, amikor a magunk részéről készek leszünk azt tenni, amire képesek vagyunk, és amit tennünk kellene.

Vegyük igénybe azt a segítséget, aminek a nyújtására Isten készítet embereket

Az ima emberei a tettek emberei legyenek. Akiknél meg van a készség és a hajlandóság, azok meg fogják találni a módokat és eszközöket arra, hogy munkálkodjanak. Nehémiás nem függött a bizonytalanságoktól. A munkájához hiányzó eszközöket azoktól kérte, akiknek képesek voltak megadni azt neki.

Az Úr még mindig készíti a királyok és uralkodók szívét a népe javára. Azok, akik érte dolgoznak, vegyék igénybe a segítséget, amire Isten készíti az embereket ügyének előbbre vitelére. **Az emberi eszközök, akiken keresztül ezek az ajándékok érkeznek, utakat nyithatnak meg, amelyeken át az igazság fénye eljut majd sok sötétségbe borult területre. Ezek az emberek lehet, hogy nem rokonszenveznek Isten művével, nem hisznek Jézusban, nem ismerik szavát; de az ajándékaikat nem szabad ezen az alapon visszautasítani.**

Az Úr a javait a hitetlenek és hívők kezébe is helyezte; mindenki visszaadhatja neki a sajátját annak a munkának a végzésére, amelyet a bukott világért el kell végezni.

175

Ameddig ebben a világban vagyunk, ameddig Isten Lelke viaskodik az emberek gyermekeivel, addig el kell fogadnunk és adnunk is kell a támogatásokat. Az igazság világosságát kell adnunk a világnak, ahogyan azt Isten az Írásban kinyilatkoztatta; és el kell fogadnunk a világtól azt, aminek az adására Isten készíti őket, műve javára.

Az Úr műve sokkal nagyobb támogatást kaphatna, mint amennyit most kap, ha bölcsen közelítenénk meg az embereket, megismertetnénk velük a munkát, és alkalmat adnánk nekik, hogy megtehessek azt, amit a mi kiváltságunk megmondani nekik, hogy megtegyenek. Ha mi Isten szolgálóiként bölcs és körültekintő módon járnánk el, akkor az Ő jóságos keze gyümölcsözővé tenné az erőfeszítéseinket.

Néhányan megkérdezhetik, hogy helyes-e elfogadni ajándékokat a hitetlenektől. Az ilyenek tegyék fel maguknak a kérdést: „Ki a föld igazi tulajdonosa? Kit illetnek a házak, földek, annak arany és ezüst kincsei?” Istennek bőséges javai vannak a világban, ő pedig a javait mindenki kezébe helyezte, engedelmesekébe és engedetlenekébe egyaránt. Isten kész felindítani a világi emberek szívét, még bálványimádókét is, hogy bőséges javaikból adjanak munkája támogatására; és meg is teszi, mihelyt népe megtanulja bölcsen megközelíteni ezeket az embereket, felhívni figyelmüket arra, amit kiváltságuk megtenni.

Ha az Úr művének szükségleteit a megfelelő fényben tárják fel azok előtt, akiknek eszközeik és befolyásuk van, akkor ezek az emberek sokat tehetnek a jelenvaló igazság terjedéséért. Isten népe sok olyan kiváltságot elveszített, amiket kihasználhattak volna, ha nem döntenek úgy, hogy a világtól függetlenül állnak.

Isten gondviselése révén naponta kapcsolatba kerülünk a meg nem tért emberekkel. Isten a saját jobb kezével készít utat a számunkra, hogy a műve gyorsan fejlődhessen. Szent és ünnepélyes munka vár ránk, mint munkatársaira, hogy elvégezzük. **Lelki harcot kell vívni azokért, akik magas tisztséget töltenek be; el kell juttatnunk hozzájuk a menyegzőre szóló kegyelmes meghívást.**

A világ javai Istenéi

Bár most szinte minden gonosz emberek tulajdonában van, az egész világ, a gazdagságával és a kincseivel együtt Isten tulajdona. „Az Úr é a föld és annak teljessége.” (Zsolt 24:1), Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura. (Agg 2:8), Enyém az erdőnek minden vadja, a barmok az ezernyi hegyeken. Ismerem a hegyeknek minden szárnyasát, és a mező állatai tudva vannak nálam. Ha megéhezném, nem mondanám meg néked, mert enyém e világ és ennek mindene. (Zsolt 50:10-12) **Ó, ha a keresztények egyre jobban és jobban ráébrednének, hogy kiváltságuk és kötelességük, hogy miközben a helyes alapelveket vallják, előnyt kovácsoljanak a menny által küldött minden lehetőségből Isten országának előbbre vitelére ezen a földön!**

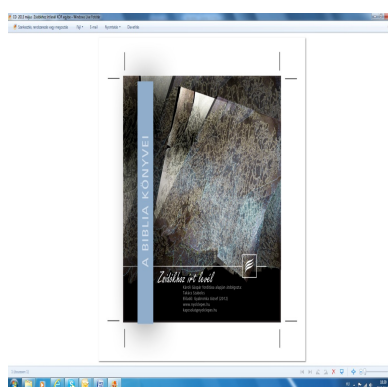
[Nagyrészt idézi a Keresztény szolgálat, 167-172, 202, 239 o. 167-172, 202, 239]

KIADVÁNYAJÁNLÓ

Szeretnénk figyelmébe ajánlani két új felvételt, melyeken Gyabronka József, többszörösen kitüntetett színművészünk olvassa fel az Újszövetség két könyvét (A Biblia könyvei sorozat részei)

A felvételek darabonként 400 Ft-ért telefonos egyeztetés után megvásárolhatóak a Keresztény Advent Közösség központjában (Budapest, XII. ker. Remete út 12.) vagy érdeklődni lehet a kapcsolat@nyolclépes.hu email címen. A vásárlással az alapítvány munkáját is támogatja.

JELENÉSEK KÖNYVE (mp3) és A ZSIDÓKHOT ÍRT LEVÉL (CD)

Szintén szeretnénk felhívni a figyelmet egy új kiadványra, mely a Biblia alapú gyermekpszichológia egyik legteljesebb műve a gyermeknevelés témájában.

Jay Kuzma: Az első 7 év. Gyermeknevelés gyengédséggel, de szilárd értékekkel.

A szerző 52 fejezetben veszi sorra a születéstől a gyermekek 7 éves koráig mindazokat a neveléssel összefüggő helyzeteket, problémákat, tanácsokat, amelyek hasznosak a szülők számára. (ára 3.500,- Ft)

A könyv megrendelhető: kapcsolat@nyolclépes.hu email címen